

Woensdag 3 oktober 1917.

“In bed blijven,” had ik gezegd, niet meer opstaan, daar ons lot afwachten. De stad is zoo groot, de straten, de squares en de woningen zijn talrijk, de bevolking met de voorsteden telt twee honderd duizend zielen, en... er zijn telkens slechts enkele personen getroffen.

Jawel, ofschoon het gisteren avond te voorzien was bij die stille luchtgesteltenis, bij dien zuiveren hemel en de schier nog volle maan, bij het bestendig omheen het zwerk zwevend blikvuur, waar gekleurde starren noordwaarts door een lichten windadem voortvlogen, — onbekende signalen voor ons, maar die voorzeker onheil deden voorzien, was ik te bed gegaan.

Weldra begon het spektakel. Hoe het te noemen? Uitdrukkingen bestaan er niet: geknal, gebulder, gedonder, bonzen op monstergroote trommen, ononderbroken kanongebom, mitrailleuze geknetter, wat alles te zamen de muren van het huis schudden — en den plankenvloer onder de voeten als trippelen deed, als rolden er zwaargeladen wagens in onderaardsche gangen of onderkelderingen van de stad. Want wij zaten eindelijk toch beneden in de voorkamer gevluht.

Omstreeks middernacht was er verpoozing ingetreden, het tempeest scheen zelfs weldra teenemaal opgehouden, toen er weldra in de rust der stilte een vliegtuig nadersnorkte:

“Het is een Duitsch,” zei de meid, die goed het verschil in het ratelen der avions beweert te kunnen onderscheiden.

Een nieuwe geweldige slag barstte los in het uitspansel, een luid gekraak, een lompe plof... en er was niets meer te hooren noch op de aarde noch in de lucht.

Dezen morgen — het is negen uur — komt bericht, dat er op St. Denijsplein duitsche vliegers neergeschoten zijn. Over andere gestichte vernielingen was er tot dusverre geen gelegenheid iets te vernemen.

Virginie LOVELING (« *In oorlogsnoed* »)